

har vi förlikat oss med. Självklart vill vi överraska mer, men inte för den sakens skull förändra det som är Krigsstigen.

Nåt specifikt textämne ni vill hinta om redan nu?

Nästa skiva kommer innehålla korv, diagnoser och politik.

Framförallt blir man ju nyfiken på korv-temat. Men nu kommer några frågor som snarare tangerar just politik. Plattan döptes ju till ”Samling i särklass” och på omslaget är ni inklippta som elever i en klass på en anpassad grundskola (som det numera heter). Med tanke på vårt ganska ängsliga tidevarv undrar man ju om ni fått någon kritik för detta tilltag?

Nej, det har vi faktiskt inte. Men i ett potentiellt försvarstal så tolkar vi särklass som något positivt. Man är inte en i mängden. LP:n innehåller en samling av våra i särklass bästa låtar.

I förlängningen då: Kan man och bör man få skoja om allting?

Det känns som att den frågan skulle ta upp hela intervjun. Vi har olika syn på humor internt utan att det för den sakens skull uppstår en konflikt. Men det vi skämtar om i våra låtar är vi alla bekväma med och står för.

I Döda Katten-podden fick vi veta att Anton och Adrian blev korsförhörda om sina värderingar innan de kunde godkännas som medlemmar. I samma podd kallar ni folk som klagat på Adrians hawaii-skjortor och som karakteriserat er musik som pop med snabba gitarrer snarare än punk för ”punkpoliser”. Men är inte tilltaget att garantera att medlemmarna har ”rätt” värderingar bara ett annat sätt att agera punkpolis?

När vi hade bandintervjuer och frågade om värderingar så handlade det om att vi ville säkerställa att vi delade värderingar, exempelvis anti-rasism, anti-sexism osv. Vi ser oss inte som några punkpoliser för att vi kollar av värderingar. Kängan mot punkpoliser är att det finns vissa människor som anser att just deras syn på vad som är punk är den enda rätta.

Jo, jag förstår såklart själva syftet med frågorna. Men är inte den typen av ”kontrollfrågor” i praktiken rätt meningslösa? Skulle en mörkerman verkligen erkänna att han innerst inne står för diametralt motsatta värderingar?

Vi har faktiskt varit med om att en ”mörkerman” har erkänt diametralt motsatta värderingar. (Den personen blev inte antagen till bandet.) Kanske har vi varit smidiga när vi ställt frågorna. Men annars hade såpass skilda värderingar nog framkommit vid det här laget. Att turnera så mycket tillsammans gör att man kommer varandra ofrivilligt nära.

Åh fan. Den (att personen erkände) såg jag inte komma, för att snacka Stefan Löfvenska, haha. Vill ni berätta mer om vad det handlade om, rent sakinnehållsmässigt?

Vi ställde en fråga om HBTQIA+ och fick ett överraskande svar där personen uttryckte sig negativt.

Tror ni att det fanns en större acceptans för den typen av åsikter inom punkscenen förr? Det mest förbluffande jag varit med om var i början av 2000-talet när en medlem i Sten & Stalin sade att homosexuella inte var värda att få leva. Sångaren och frontmannen i bandet skämdes som fan och sade åt honom att vara tyst, men han fick ju vad jag vet vara kvar i bandet. Anekdotiskt exempel, ja, men vad är er allmänna bild?

På 90-talet bildades ju exempelvis Riot grrrl-rörelsen som en reaktion på kvinnosynen i punkvärlden. Därför är det inte förvånande att synen på homosexualitet också varit förlegad. Tyvärr lever den synen fortfarande delvis vidare, men på det stora hela känns det som att det är på väg åt rätt håll.

Nu blir det tvära kast eftersom jag inte riktigt visste var jag skulle placera den här. Apropå meningslösheter (som visade sig vara verkkningsfullt trots allt) kommer här en tämligen meningslös

rant, haha. En favorit-passage i Döda Katten-avsnittet var när Anders blev unisont utskrattad för att han hyllade GES. Även om jag var typ två år för gammal för att gilla GES (utifrån min egen musiklyssnar-utvecklingskurva) måste jag ändå dra en bilans för GES. Det är såklart lätt att garva åt alltihopa, men vad fan. Anders Glenmark är ju en extremt begåvad sångare, låtskrivare och producent, punkt. Och Orup är väl i det närmaste svensk mästare i att knäpa ihop catchy poplåtar, även om texterna är snömos. De har ju båda levererat odödliga låtar som de allra flesta inom punkscenen bara kan drömma om att komma i närheten av, haha.

Och på b): Rent allmänt, jag har alltid utgått ifrån att folk liksom jag fortfarande gillar den första musiken som man gillade som barn. Även om man kanske lyssnar på musiken på annorlunda premisser än vad man gjorde som liten parvel, så minns man ju vad det var som man en gång fastnade för och man inser att det hjälpte till att forma en (om än kanske blott på marginalen). Många människor lägger liksom till ett nervöst skratt när de ska berätta om sina första musikidoler. Varför är det så?

Vi tre (Jesse, Hanna, Anders) gjorde faktiskt en GES-cover i ett tidigare band av ”Hon är min”, apropå den passningen. Anders blev mest hånad för att han gillade Black-Ingvars och det står alla för. (Anders gillar fortfarande Black-Ingvars).

Vad gäller det nervösa skrattet är det nog för att man gissar att folk kommer att driva med en och därför förekommer det genom att skratta åt sig själv.

Jag såg Black Ingvars live på Hultsfredsfestivalen 1998 (tror jag). Jag var visserligen full, men det var svinbra! #team Anders# Anders blev avis.

Jag hade så gärna delat med mig av detaljrika minnesbilder, om jag bara kunnat frambringa några. Så några allmänna frågor om några av era låtar. Er bästa låt ”Lite sne” baseras på en tjomme som gästade er nyårsfest. Eftersom texten till låten är väldigt allmänt skriven blir man ju nyfiken på vad det var han sade eller gjorde som ni störde er på?

Han körde med mansplaining, negging, han var besserwisser, delade med sig av gränslös information kring sitt sexliv som vi önskar att vi kunde glömma. Med mera.

”Som vi önskar att vi kunde glömma” var faktiskt en rolig formulering mitt i alltihopa. Jag måste erkänna att jag skrattade till. Jesse, du som skriver texter. Du berättade att du gärna skriver Tom Waitskt, dvs ganska metaforiskt. Du var inte sugen i det här fallet att vara mer konkret i texten; som en hämnd eller för att ge honom vad han tål, om man så vill?

Jesse: Skriver jag för mycket riktat till en viss person så är det svårare för andra att kunna känna igen sig. Möjligtvis om det hade varit en känd person så hade det fungerat. Men jag föredrar att skriva så att andra människor kan relatera till folk som gör dem ”lite sne”.

Mm, förstår det, även om påhopp ibland verkligen friskar upp. Nästa låt, ”Solidaritet”: De allra flesta som befinner sig nänstans i det vänsterpolitiska spektrat håller antagligen med om att solidariteten under en ganska lång tid (flera decennier) har minskat. Vad beror detta på? Har vi fått det för bra på det materiella planet? Har fåfången och ytligheten slutligen segrat i och med Internets intåg?

Vi har ju gått från gemenskap till ego under ett par generationer. Det är inte bara Internets fel. Kanske har vi på senare tid inte behövt kämpa för saker som vi därför har tagit för givet, exempelvis inom facket med arbetsrätt och kollektivavtal. Det sociala medier och Internet har möjliggjort är att alla får en röst, men det har också lett till att man kan gömma sig bakom en skärm och klaga istället för att bidra till en förändring.

Reinfeldt-regeringen satte ju när de tillträdde 2006 medvetna giftpilar mot fackföreningarna och trots att vi egentligen är